

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

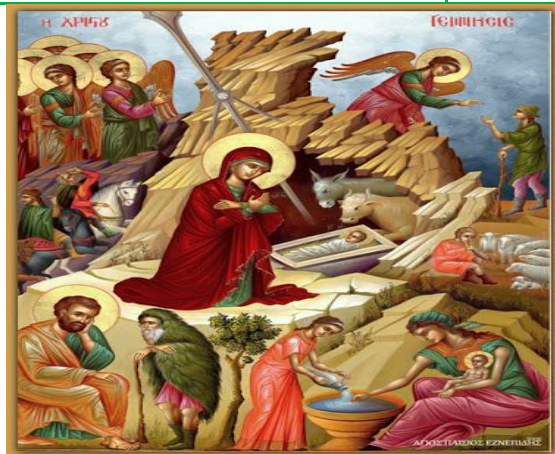
facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

27 decembrie 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 41 † ANUL II

IPS Teofan,
Mitropolit
Moldovei și
Bucovinei:
**“Dumnezeu
este cu noi”**
(Scrisoare
pastorală,
2020) Iubiți
frați preoți,

Cuvios cin
monahal,

Drept-slăvitori creștini, Prin mila lui Dumnezeu, iată-ne ajunși, din nou, la sărbătoarea cea mare a Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Suntem la capătul unui an care a tulburat profund viața întregii lumi. Epidemia ivită în iarna trecută a adus multă durere, teamă, confuzie și neliniște în sufletele noastre. Oameni dragi nouă ne-au părăsit pe neașteptate, mutându-se la cele veșnice, unii au trecut prin chinurile cumplite ale bolii, iar alții se tem de îmbolnăvire și, implicit, de moarte. Mai greu de dus decât toate este nesiguranța zilei de mâine cu tot ceea ce presupune ea. În mod special, trăim incertitudinea că această epidemie se va încheia în curând, motiv pentru care ne vedem din ce în ce mai slabi în fața restricțiilor care ne-au schimbat viața. Toate aceste neliniști și dureri pot fi copleșitoare pentru om și îl pot zdrobi mai ales atunci când, pentru el, singura realitate este lumea aceasta. Omul credinței știe însă că, oricât de grele îi sunt obstacolele și încercările vieții, există întotdeauna o speranță, iar speranța este Dumnezeu. Iubiți frați și surori întru Hristos-Domnul, Nașterea lui Hristos reprezintă un moment istoric concret, petrecut în urmă cu 2020 de ani. În același timp, el rămâne mereu actual, mereu viu și prezent. Aceasta deoarece „Iisus Hristos, ieri, și azi, și în veci, este același”, ceea ce înseamnă că tot ceea ce a săvârșit odinioară Hristos este pururea lucrător în viața noastră, indiferent de timp și loc. Fiul lui Dumnezeu Se naște ca om în ieslea Betleemului pentru a ajunge la cea mai mare apropiere față de noi. Făcându-Se om, asemenea nouă, Hristos-Domnul ni-L descoperă pe Dumnezeu așa cum este El, adică iubire nemăsurată, „pentru că Dumnezeu este iubire”. Iubirea lui Dumnezeu s-a arătat pe deplin prin Întruparea Fiului Său: „Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Hristos-Domnul Însuși așa de mult iubește lumea încât Se răstignește, moare și înviază pentru că „mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi”. Prin Întruparea și Nașterea lui Hristos, Dumnezeu vine la noi.

“Cercetatu-ne-a pe noi de sus Mântuitorul nostru, Răsăritul răsăriturilor, rostește cântarea Bisericii în aceste zile, și cei din întuneric și din umbră am aflat adevărul că din Fecioară S-a născut Domnul”. Mântuitorul Hristos vine la noi pentru a ridica “păcatul lumii”, adică toată povara și suferința cauzate de îndepărtarea de Izvorul vieții, Care este Dumnezeu. El vine într-o lume dezorientată, neputincioasă, cuprinsă de patimi, de deznădejde și de frică, o lume aflată în „latura și în umbra morții”, și ne adresează cuvânt de nădejde și de mângâiere: „Îndrăzniți! Eu am biruit lumea”; „Eu sunt; nu vă temeți!”; „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi”; „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar de va muri, va trăi”. Dar cuvântul lui Hristos nu este un simplu îndemn omenesc, psihologic, merit doar să liniștească sau să ne facă să uităm pentru o clipă de necazurile și durerile noastre. El este izvor de viață și de putere. Hristos devine sens în viață, călăuză în întortocheatul drum al existenței umane, lumină și adevăr. Pe măsură ce urmăm lui Hristos, viața Lui devine viața noastră, iar viața noastră devine viața Lui. În contextul acestui uimitor schimb de vieți între Dumnezeu și om se formează omul cel adevărat, „omul tainic al inimii”, „omul duhovnicesc”, crescut „nu în cuvinte învățate din înțelepciunea omenească, ci în cuvinte învățate de la Duhul Sfânt”. Un asemenea om, spre a cărui statură suntem chemați să tindem cu toții, înțelege cu adevărat ceea ce se întâmplă cu lumea, cu Țara și Biserica. Epidemia actuală, consecințele acesteia pentru viața noastră și a lumii, provocările pe care le naște, toate primesc pentru el o înțelegere, o direcție, o lumină.

Iubiți credincioși și credincioase,

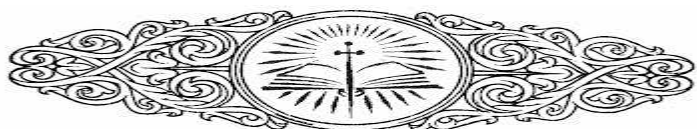
Din perspectiva veșniciei, vremurile pe care le trăim, cu toată durerea lor, au și o latură bună: ne ajută să ne vedem pe noi înșine unde ne aflăm de fapt în raport cu Dumnezeu și cu oamenii. Dacă suntem onești, vom descoperi în noi prea puțină credință și nădejde în Dumnezeu, prea puțină dragoste și înțelegere față de semenii, mult egoism, multă alipire de lumea aceasta. Această constatare pe care o facem în perioada acestei epidemii poate fi o șansă de a pune începutul cel bun în viața noastră, de a reconsidera sistemul nostru de valori și de a ne angaja cu mai multă determinare pe calea către Dumnezeu și către aproapele. Calea către o viață cât mai autentică, în duh de smerenie, de rugăciune și de pocăință, înseamnă împlinirea voii lui Dumnezeu, Care „este ascuns în poruncile Sale, iar cei care îl caută pe Domnul, îl găsesc în măsura împlinirii lor”. Împlinirea voii lui Dumnezeu, exprimată prin porunci, nu poate fi înfăptuită altfel decât cu ajutorul harului lui Dumnezeu, care ne este împărțit prin Sfintele Taine.

De aceea, avem nevoie de Sfânta Liturghie, de spovedanie și de primirea Dumnezeieștii Împărtășiri cu Trupul și Sângele lui Hristos. Mulți dintre cei credincioși, în toată această perioadă, din teama îmbolnăvirii, nu s-au mai spovedit și nu s-au mai împărtășit. Ce poate însemna însă viața noastră fără Dumnezeu? „Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?” Ce-i folosește omului să-și conserve viața aceasta fără perspectiva veșniciei? O viețuire cât mai autentică înseamnă o legătură strânsă cu Dumnezeu— chiar și pe cei care ne voiesc răul sau ne urăsc — viața dumnezeiască își face tot mai mult loc în noi și, odată cu aceasta, puterea răbdării în suferințe, o viață de familie cât mai curată și, desigur, biruința asupra morții — „vrăjmașul cel din urmă”.

Drept-slăvitori creștini,

Aflați în atmosfera sfântă a sărbătorii Nașterii Domnului, să ne lăsăm cuprinși de taina coborârii lui Dumnezeu la noi. Să-L rugăm să ne dăruiască mai multă credință, mai multă nădejde și mai multă dragoste, pentru ca, la rândul nostru, să răspândim celor din jur bucurie, curaj și mângâiere sufletească. Dumnezeu să ne cuprindă pe toți în mila iubirii, iertării și binecuvântării Sale pentru a glăsuși împreună cu îngerii: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”. Vă doresc tuturor o sărbătoare a Nașterii Domnului cu multă pace și cât mai multă bucurie în suflet! Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, izvor de mângâiere în vremuri grele, să ne fie ocrotitoare în Noul An, rugându-L pe Hristos-Domnul să ne dăruiască sănătate, vindecare de boală, curaj în greutățile vieții, împliniri frumoase în viața proprie, a familiei, a Bisericii și a Neamului.

Al vostru părinte și frate împreună lucrător în Via Bisericii lui Hristos, † TEOFAN, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

Semnificația colindelor

Colindul este sfânt pentru că este glasul Sfintei Evanghelii și al Sfintei Biserici adus în casele și în sufletele oamenilor, și este bun pentru că ne îndeamnă și pe noi să fim buni, să fim milostivi. Colindele românești sunt un memorial și o prelungire a Liturghiei și a slujbelor de Crăciun auzite în Biserică. Ele sunt „aur, smirnă și tămâie, izvorâte din inimi și purtate pe buze, ca daruri și ofrande aduse Pruncului Iisus”. Un prunc este „întruparea adevăratei smerenii”. El este dependent de iubirea părinților: el trebuie învelit („N-are scutec de-nfășat, nici hăinuțe de îmbrăcat”). De aceea, colindătorii îl leagă pe Pruncul dumnezeiesc „Linu-i lin și iarăși lin”. Tradiție scumpă sufletului românesc și creștinesc, colindele vin din adânc de istorie creștină, tot așa cum vin și din adânc de istorie românească. Ne întrebăm cu toții: Cine le-a scris? De unde vin ele anume? Răspunsul e simplu: s-au născut odată cu creștinismul. Poporul, credincioșii sunt autorii cuvintelor. Dacă cuvintele vin din Teologia Nașterii Domnului, melodiile vin din geniul poporului. Colindele sunt: „Primele tratate de teologie, primele comentarii biblice, primele istorii ale creștinismului... →

Colindele au fost o școală, în care s-a învățat prima carte de citire, în care s-a învățat ușor religia, pentru că s-a învățat cântând”. Colindul sfânt și bun, spunea Preafericitul Daniel, este „veșmânt de sărbătoare pentru sufletele celor ce cântă și luminează caldă pentru inimile celor care ascultă”. (Pr. Dumitrache Ciprian), (<https://doxologia.ro/semnificatia-colindelor>).

SINAXAR

Sfântul, slăvitul și mult lăudatul **Apostol Ștefan Întâiul-mucenic** (din grecește Στέφανος, "coroană") a fost unul din primii **convertiți** creștini dintre evreii greci, unul din primii șapte **diaconi hirotoniți** de **Apostoli** și primul **mucenic** al **Bisericii Ortodoxe**. Biserica **pomeneste** mucenicia Sfântului Ștefan la **27 decembrie** și mutarea **moaștelor** lui la **2 august**, dar și la **15 iunie** odată cu Sfinții Apostoli **Fortunat și Ahaic**. Sfântul Ștefan era un evreu din provinciile grecești, rudă cu Sfântul Pavel și a fost unul din primii șapte diaconi hirotoniți de Apostoli pentru a sluji Biserica din Ierusalim (apoi fiind făcut arhidiacon). Asterias spune: Sfântul Ștefan a fost "punctul de plecare al martirajului, dascălul suferinței pentru Hristos, temelia dreptei mărturisiri, odată ce Ștefan a fost primul care și-a vărsat sângele pentru Evanghelie." Mucenicia Sf. Ștefan. Duhul Sfânt a lucrat cu putere prin credința lui, permițându-i să facă multe miracole și întotdeauna i-a învins pe evreii care îl provocau la discuții. Evreii, în ura lor față de Ștefan, au mințit poporul, dar Sfântul Ștefan, cu fața strălucitoare, a reamintit poporului minunile lui pe care Dumnezeu le făcuse prin el și chiar i-a certat pe evrei pentru uciderea lui Hristos cel nevinovat. Poporul era foarte furios din cauza a ceea ce el credea că este o blasfemie și „scrâșneau din dinți” către Ștefan. Atunci l-a văzut el pe Hristos în rai și a povestit oamenilor ce vedea. Auzind acestea, evreii l-au scos în afara porților orașului și l-au lapidat (ucis cu pietre), în timp ce ruda sa Saul (devenit mai târziu Sf. Apostol Pavel) păzea hainele celor ce îl omorau pe Ștefan. Mai departe de locul lapidării, pe un deal, stăteau Fecioara Maria și Sfântul Ioan Evanghelistul, care au asistat astfel la primul martirizat pentru Fiul lui Dumnezeu și care s-au rugat pentru Ștefan în timp ce era lapidat. Acest martiraj a avut loc la aproape un an de la Pogorârea Duhului Sfânt. Moaștele Sfântului Ștefan Întâiul-mucenic au rămas la picioarele dealului timp de două zile, chinuitorii lui crezând că vor fi mâncate de câini. Dar în a doua noapte, Gamaliel – **învățător al Legii** pentru Apostolul

Pavel și Apostolul Barnaba – împreună cu fiul său, au venit în secret și au dus trupul pe proprietatea lor din Cafarganda unde l-au îngropat. De asemenea, Nicodim, care a murit în timp ce plânga la acest mormânt, a fost îngropat acolo împreună cu nepotul lui Gamaliel și cu Gamaliel însuși după adormirea sa. După mulți ani, amintirea locului de înmormântare a Sfântului Ștefan s-a pierdut, până în 415 când Gamaliel i-a apărut de trei ori Părintelui Lucian, preot în Cafarganda. El i-a arătat Părintelui Lucian locul de îngropare și toate cele legate de acesta. Părintele Lucian a primit binecuvântare de la patriarh ca să dezgroape sfinții din mormintele lor de unde o mireasmă puternică și dulce umplea peștera. Moaștele Sfântului Ștefan au fost duse în Zion și înmormântate cu multă cinstire. Mulți bolnavi au fost vindecați de moaștele lui. ([https://ro.orthodoxwiki.org/Apostolul_%C8%98tefan_\(%C3%](https://ro.orthodoxwiki.org/Apostolul_%C8%98tefan_(%C3%)